

Text: 2Krón; 30:6-12.

Jártomban-keltemben sokfelé azt figyeltem meg, hogy a mai kor nevelési elve sok családban valami ilyesmi: „**Ne légy túl jó, fiam!**” „*Ne légy túl jó! Én se voltam az. Én se olvastam el a kötelező olvasmányt, én is másoltam reggel a matekházit, én is cigiztem az iskola végében, én is sok szerelmi kalandba bonyolódtam, és én is szerettem a mértéktelen bulikat, s aztán – nézz rám – mégis milyen remek ember lett belőlem.*” – mondják sokan az efféle okosságaikat a gyerekeknek. – „*Ne légy jobb, mint én! Elég, ha olyan leszel, mint apád, miért akarnál te jobb, okosabb, erkölcsösebb, szentebb lenni, mint a szüleid?*” – Sokak nevelési elve ez. Talán azért, mert már őket is így nevelték, és átvették a példát. Vagy talán pont azért, mert őket nem így nevelték, de csalódtak a saját szüleikben, mert kiderült, hogy bár valami JÓ-ra akarták nevelni, de a szülők se voltak makulátlanul jók, és a kritikus gyerekszem előtt minden jóra nevelési igyekezetük idegesítő képmutatásnak tűnt. Minek hirdetni olyan letűnt, régi értékeket, mint hűség, tisztaság, becsület, kitartás, munkaszeretet, takarékoság, mértékletesség, hazaszeretet, életszentség, és a többi, ha már ők se tudták mindezt megvalósítani? Ha meg megvalósították, csak balek lett belőlük, mert a világ a szemesnek áll, a szemtelennek meg még jobban, s az boldogul jól, akit nem kötnek meg erkölcsi gátak. Talán – mert sokan így élik meg a világban tapasztaltakat – ezért lett nevelési elv abból, hogy nem kell túl jónak lenni, elég, ha a gyerek pont olyan lesz, mint a szülei.

Isten viszont mást mond ma nekünk a felolvasott igében! Ma Isten a Biblia szavával így biztat: **Ne legyetek olyanok, mint atyáitok!** Ne legyetek olyanok, mint születeitek! – Lehet, kicsit furcsa ez azoknak, akik Istent inkább arról ismerik, hogy a szülők tiszteletére biztatja a gyerekeket. Miért mondja hát itt azt, hogy ne legyetek olyanok, mint a szülők? Hát csak azért, mert Isten szeret minket, és azt akarja, hogy boldogok legyünk. Azt akarta már akkor is, amikor több ezer évvel ezelőtt ez az útmutatás elhangzott! És abban a történelmi szituációban az volt a helyzet, hogy az igehallgatók szülei nagyon nem voltak abban a helyzetben, ami irigylésre méltó lett volna. Az igehallgatók szülei egyáltalán nem voltak boldogok. Mert ezeket a szülőket ellenséges katonák kirabolták, megerőszakolták, fogságba hurcolták, rabszolgának eladták, esetleg meggyilkolták, az országukat pedig elvették. Ugye, ti se így képzelitek el a boldogságot? Gondolom, senki sincs itt, aki így szeretné végezni az életét. Az ige pedig arra figyelmezteti a népet, hogy mindez nem véletlenül következett be. Ahogy Magyarország sorstragédiái se véletlenül következtek be. Mégis mi, sokszor – az áldozatok iránti részvéből és kegyeletből – azt mondjuk, hogy szegények ártatlanul szenvedtek. És biztos is vagyok benne, hogy sokan közülük egyáltalán nem voltak bűnösebbek, mint bármelyikünk. Csak amikor azzal nem nézünk szembe, hogy összességében mégis valamit rosszul csináltak eleink, akkor azt az esélyt tagadjuk meg magunktól, hogy az ő tragédiájukból tanuljunk, s mi jobb utat választva boldogabb életet élhessünk, mint ők. Isten viszont azt akarja, hogy boldogok lehessünk. Ezért mondja népének, ne születeiket utánozzátok, hisz látjátok, hogy ők nem lettek azzal az életformával boldogok, amelyet éltek. Látjátok, hogy az ő viselkedésük nem a boldogsághoz vezetett, ezért ti válasszatok más utat, más viselkedést, más életszemléletet magatoknak. Mindezt azért, hogy élhessetek, szabadok és boldogok lehessetek. Lássátok meg, hogy születeik is boldogok szerettek volna lenni, de nem lettek azok, mert nem az élő Istennel keresték a boldogságot. *Ti változtassatok!* – szölt Isten hívó igéje az izráeliekhez. – *Ti az élő Isten útján keressétek a boldogságot, mert ott megtalálhatjátok.* Így hívogatta Isten szeretettel a népet, de a legtöbben nem hallgattak rá. Inkább csak kigúnyolták, és kinevették az Isten hívó szavát hirdetőket. Nyilván nem hitték el, hogy Istennel lenne lehetséges a boldogság. Meg hát nem is olyan könnyű elhagyni a berögzült szülői mintát. De néhány ember azért volt köztük, akinek volt bátorsága ahhoz, hogy kipróbálja az Isten útját.

Régi történet ez már, de Isten szava még ma is aktuális: Ne legyetek olyanok, mint a születeitek! Miért mondja ezt ma is az Isten? Én azt gondolom azért, mert ma is nagyon sok a boldogtalan felnőtt és boldogtalan idős ember. Nagyon sok az az ember, akinek a lelkét nem az öröm és hála lengi át. Sok az az ember, aki elégedetlen, aki dühös, aki irigy, aki magányos. Sok az az ember, aki talán sok mindent megtett, de mégse boldog, mert egyszerűen nem a boldogság útján tette meg előrevivő erőfeszítéseit. Én azt látom, hogy sok az ilyen ember. És ezek az emberek azt mondják: „*Itt (ti Magyarországon) nem lehet élni. Innen el kell menekülni.*” – tudjuk, hogy ez nem igaz, hiszen ilyen jól a Kárpát-medencében még nem éltek emberek, mint ma mi. Hiszen tudjuk, hogy olyan anyagi bőség van, mint még soha. Nagyszüleink tudtak itt élni, pedig nem volt autójuk, mosógépük, lapos tévéjük, telefonjuk, de még fürdőszobájuk vagy benti vécéjük sem. S ilyen javakkal a föld sok táján ma sem dicsekedhetnek az emberek. Nekünk van mindez. De mégis sokan nem elégedettek, nem boldogok. Valószínűleg azért, mert nem jó úton keresik a boldogságot. Aztán sokan mondják azt, hogy „*emellett az ember mellett nem lehet kibírni*”. Jellemzően arról az emberről mondják ezt, akibe valamikor szerelmesek voltak, s akitől el se lehetett volna őket annak idején tiltani. Nagy valószínűséggel nem igaz, hogy ne lehetne mellette kibírni. De emberünk valamit nem tanult meg, ami szükséges lenne ahhoz, hogy kibírja, sőt alkalmasint élvezze az élethosszat tartó hűséget. S amikor az ember a jó anyagi körülményei között, és a szeretetkapcsolataiban, jó emberi kapcsolataiban nem tud elégedett lenni, akkor ott valami nagy baj van.

Isten azonban azt akarja, hogy mi tudjunk elégedettek, hálásak, örvendezők és boldogok lenni. Ezért azt mondja nekünk, hogy ne az Istentől elfordult szüleinek útját kövessük. De még csak ne is azoknak a szülőknek útját, akik a maguk csetlő-botló módján járnak az Úr útján. (Hisz valljuk be: így járunk rajta mi magunk is botladozva, akik egyáltalán igyekszünk.) De ne mi legyünk a példák. Ne én legyek gyermekeim példája! Én nem szeretném ugyanis, ha ők megismételnék mindazokat a hibákat, amiket én életem során elkövettem. Ezért a saját gyerekeimnek is azt mondom: **Ne rólam vegyenek példát! Ne rólam, hanem Jézus Krisztusról!** Őt kövessék, őhöz forduljanak, és őt tekintsék minden dolguk mércéjének, és akkor, csak akkor, ha Jézust szeretik és követik, akkor hálásak, elégedettek,

örömteliek és boldogok lesznek. Azt gondolom, nem lehet ennél, a boldog és teljes életnél kevesebb a céljuk, mert alkotójuk az Isten erre teremtette őket. És azt gondolom, hogy mi szülők és tanárok akkor teszünk a gyerekekért a legtöbbet, ha ebben segítjük őket azzal, hogy nem a magunk gyarlóságának példáját állítjuk eléjük, hanem a tökéletesre, Jézus Krisztusra mutatunk. Jézusra, akihez hasonlónak kell, váljanak. És azzal teszünk gyermekeinkért és magunkért is a legtöbbet, ha mi, szülők is az irgalmas Istenhez fordulunk, és mi is nem hívő vagy éppen hitetlen szüleinket követjük, hanem Krisztust egy nagyon-nagyon tudatos keresztyén élettel. Tudatosan, mert a mai világban, amelyben minden a pogányságot reklámozza, csak tudatosan lehet Jézus követőjének lenni. Csak tudatosan lehet a boldogság hálás és örömteli életformáját kialakítani. Csak tudatosan ismerve, szeretve és követve Jézust. Ennek a tudatos keresztyén életnek, a boldog életnek a kialakításában kíván segíteni gyermekeinknek a következő hittanos tanév. Ámen.

1. Mire biztatja a felolvasott ige a hallgatóságot?
 2. Mivel indokolja az ige, hogy ne a szülők példáját kövessék Izráel fiai?
 3. Milyen ígéret van az ígében arra nézve, ha nem a szülői rossz példát követik, hanem az ÚRhoz fordulnak?
-
- a) Tapasztaltatok olyat, hogy egy szülő a saját rossz példáját állította a gyereke elé követendő példaként? (Pl.: Én is cigiztem, én is utáltam a levest, én se csináltam meg a házi feladatot, én se mentem szívesen a nagyihoz, én se vártam meg a házasság napját, és én is iszok, esetleg káromkodok is, stb.?) Mit gondoltok az ilyen viselkedésről? Taníthatja-e ez jóra a gyereket?
 - b) Szerintetek mi a feladatunk? A magunk képére nevelni, vagy a Krisztus képéhez hasonlóvá válásban segíteni a gyerekeinket? Ha az utóbbi, akkor azt hogyan tehetjük hitelesen, figyelembe véve azt, hogy korántsem vagyunk tökéletesek?
 - c) A prédikációban említett értékekkel (hűség, tisztaság, becsület, kitartás, munkaszeretet, takarékoság, mértékletesség, hazaszeretet, életszentség) te maradéktalanul azonosulni tudsz, vagy van köztük olyan, amelyikben csalódtál, amelyiket nem tudod jó szívvel képviselni? Ha igen, hogyan dolgozhatsz azon, hogy feldolgozd kiábrándultságodat, és a jó iránti lelkesedésedet visszanyerd?
 - d) Hogyan válhatsz egyre tudatosabbá a keresztyén életben? Hogyan alakult ez eddig életedben? Volt-e esetleg olyan, amiről azt gondoltad, hogy teljesen jó és Istennek tetsző, s később szembesültél azzal, hogy az káros és bűn? S mit tehetsz azért, hogy a gyerekek és unokák tudatos keresztyén emberekké váljanak, akiket megtart és boldogsághoz segít a hitük?